

N:o 204.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 28 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren den 28 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af Kungl.
Maj:ts proposition med förslag till lag om bredden
af hjulringar å arbetsåkdon på landet.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 63 och memorial n:o 72.)

Till Konungen.

Genom en den 19 nästlidne april dagtecknad proposition, n:o 181, har Eders Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen att antaga propositionen bilagt förslag till lag om bredden af hjulringar å arbetsåkdon på landet.

Vid granskning af lagförslaget har Riksdagen i väsentliga delar icke funnit anledning till anmärkning mot detsamma. För de ändringar beträffande lagförslagets detaljer, som Riksdagen funnit påkallade, redogöres här nedan.

1 §.

Då inom olika landstingsområden eller delar däraf olika förhållanden kunna komma att råda uti förevarande afseende, har det synts Riksdagen

nödigt att till denna § foga ett tillägg, som afser att förebygga, att förordnande, som uti §:en åsyftas, må bereda olägenhet för vägfarande från annat område vid tillfälligt begagnande af vägen.

3 §.

Här gör lagförslaget skillnad på bredden å hjulringar för enbetsåkdon och paråkdon. Denna olikhet har af föredragande departementschefen förklarats äga sin grund däri, att paråkdonen kunde förutsättas i regel hafva tyngre belastning och således mera slita vägarna. Riksdagen håller emellertid före, att ofta andra omständigheter än lassets tyngd äro bestämmande vid valet mellan enbets- och paråkdon. Olika sedvänjor inom skilda delar af landet utöfva säkerligen härvid ett ganska afgörande inflytande. Vägarnes beskaffenhet under ogynnsamma väderleksförhållanden samt förekomsten å desamma af mer eller mindre branta backar kunna ock föranleda, att anspann af två dragare användes utan att därför lasset på åkdonet är tyngre än att detsamma kunnat med en dragare framforslas. I vissa landsdelar användas hufvudsakligen tvåhjuliga åkdon, hvilka mången gång kunna fresta vägarna lika mycket som ett paråkdon. Riksdagen har därför ansett, att i berörda hänseende ingen skillnad bör göras emellan åkdon af ena eller andra slaget, utan att lagförslagets minimimått af sju centimeter och maximimått af tolf centimeter böra gälla såväl för enbets- som paråkdon. Inom dessa gränser kan ju lokalmyndigheten meddela de särskilda föreskrifter, som af förhållandena i hvarje ort påkallas.

4 §.

Enligt denna paragraf skall i förordnande om hjulringars bredd bestämmas viss dag för dess ikraftträdande; och må den dag ej sättas tidigare än tre eller senare än fem år från det förordnandet gafs. Af hänsyn till de kostnader, som måste vara förenade med anbringande af nya hjulringar af föreskrifven bredd, anser Riksdagen, att den sålunda bestämda anståndstiden bör utsträckas; och har Riksdagen därvid funnit lämpligt stadga, att dagen för förordnandets ikraftträdande ej må sättas tidigare än fyra eller senare än tolf år från det förordnandet gafs.

9 §.

I det inom jordbruksdepartementet först utarbetade lagförslaget hade för offentliggörande af förordnandet stadgats, att detsamma skulle, så snart det vunnit laga kraft, tillika med erinran om påföljden för förseelse däremot, genom Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvandes försorg på statsverkets bekostnad införas i länskungörelserna och i tidning för orten samt anslås på lämpliga ställen inom länet, hvarjämte bestämts, att i den mån anledning därtill förekomme, förordnandet jämväl skulle öfversändas till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i angränsande län för att, på sätt nyss nämnts, där offentliggöras.

Inom högsta domstolen uttalades härom den meningen, att därest gifvet förordnande, sedan det vunnit laga kraft, blefve infördt i länskungörelserna och uppläst från predikstolarna i kyrkorna inom det län, förordnandet afsåge, därmed syntes hafva meddelats sådan offentlighet åt förordnandet, som skäligen borde utgöra förutsättning för att det skulle kunna tillämpas. I öfverensstämmelse därmed har vid lagförslagets omarbetande paragrafen erhållit sin nuvarande lydelse. Riksdagen anser dock att lagrummet enligt det ursprungliga förslaget innebär större säkerhet för beredande af allmän kännedom om det gifna förordnandet. Riksdagen har därför upptagit de ursprungliga bestämmelserna med den olikheten, att förordnandet ovillkorligen skall till Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i angränsande län öfversändas, men att det öfverlåtes åt nämnda myndighet att afgöra, huruvida och i hvad mån förordnandet skall offentliggöras inom länet.

På grund af hvad sålunda anförts har Riksdagen, som icke kunnat i oförändradt skick godkänna Eders Kungl. Maj:ts förevarande proposition, för sin del antagit följande

Lag

om bredden af hjulringar å arbetsåkdon på landet.

Häri genom förordnas som följer:

1 §.

Där förhållandena inom något landstingsområde sådant påkalla, äge Konungens befallningshafvande att, efter landstingets och de väghållnings-

skyldiges hörande, förordna, att bredden af hjulringarna å arbetsåkdon, som användes å allmän väg inom den till landstingsområdet hörande landsbygd, icke må understiga visst mått.

Vid meddelande af sådant förordnande må undantag göras för viss del af landstingsområdet eller för viss väg, där särskilda omständigheter därtill föranleda.

Förordnande, hvarom i denna paragraf sägs, vare dock ej tillämpligt å det fall, att vägfarande från annat område vid tillfälligt begagnande af vägen använder arbetsåkdon med den bredd å hjulringar, som inom sistnämnda område är i allmänhet tillåten.

2 §.

Med arbetsåkdon förstås i denna lag sådant åkdon på hjul, som framföres medelst dragare och är afsedt uteslutande eller hufvudsakligen för lasskörning.

3 §.

Minsta bredden å hjulringar må ej sättas under sju eller öfver tolf centimeter.

4 §.

I förordnande skall bestämmas viss dag för dess ikraftträdande; och må den dag ej sättas tidigare än fyra eller senare än tolf år från det förordnandet gafs.

5 §.

Öfver Konungens befallningshafvandes beslut i fråga, som i denna lag afses, må klagan hos Konungen i vederbörande statsdepartement föras i den ordning, som för ekonomimål i allmänhet är stadgad.

6 §.

Förseelse mot förordnande enligt denna lag straffes med böter från och med fem till och med ett hundra kronor.

Därest någon under tid, då han är ställd under tilltal för sådan förseelse, densamma fortsätter, skall han för hvarje gång stämning därför utfärdats och delgifvits fällas till de böter, som för förseelsen äro stadgade.

7 §.

För förseelse, som med husbondes vetskap begås af hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, ansvare husbonden likasom vore förseelsen begången af honom själf.

8 §.

Böter, som enligt denna lag ådömas, tillfalla kronan.
Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

9 §.

Förordnande enligt denna lag skall, så snart den vunnit laga kraft, tillika med erinran om påföljden för förseelse däremot, genom Konungens befallningshafvandes försorg på statsverkets bekostnad införas i länskungörelserna och i tidning för orten samt anslås på lämpliga ställen inom länet.

Förordnandet skall jämväl öfversändas till Konungens befallningshafvande i angränsande län för att, i den mån anledning därtill förekommer, på sätt nyss är sagdt, där offentliggöras.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet.

Stockholm den 28 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.
